

[Gunnar Fog-Petersen.]

gaa til den anden Side, da at begrænse den, og jeg tror ikke, det er heldigt at lovgive bestandig paa et Omraade som dette. Naar Nationalbanken er gaaet ind paa at forandre Paaskriften paa Sedlerne til en almindelig Erklæring om, at de indløses i Overensstemmelse med Loven, antager jeg ogsaa, det er fordi, man ikke venter at komme tilbage til Guldmøntfoden i Løbet af et Aar. Jeg tror, at Nationalbanken i hvert Fald er saa konservativ i sin Tankegang, at den ikke ønsker sine Sedler paatrykt forskellig Indskrift hvert andet Aar. Det er jo et Paafund af de Konservative, at man for det Aar, der er tilbage, skal give Sedlerne en anden Paaskrift og saa til næste Aar igen en ny Paaskrift. Det tror jeg vil være uheldigt, men det bliver nok heller ikke Resultatet. Den nye Paaskrift, Sedlerne faar nu, kan vel anvendes baade under den ene og den anden Form for Guldfod.

Jeg kan, som jeg begyndte med at sige, anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, men havde hellere set, at det ikke var begrænset til 1 Aar. Jeg har den Opfattelse, at Guldbarrefoden er det rationelle og vil blive gældende i den kommende Tid indenfor vor Verdensdel.

Handelsministeren (Hauge): Jeg tror, det er rigtigt, saaledes som foreslaaet, at udskyde Tidspunktet for den endelige Ordning. Vi vilde ikke ret vel kunne have sagt, at nu indfører vi Barrefoden som noget permanent; jeg synes ikke, vi kunde gøre det overfor de to skandinaviske Lande. Jeg maa erkende, at det efterhaanden er blevet min Opfattelse, at den Dag forholdsvis hurtigt vil oprinde, da vi maa kvittere den gamle Guldindløselighed for bestandig. Jeg har selv længst muligt strittet imod at gaa over til den Opfattelse, idet jeg har bevaret den gamle Følelse overfor Guldet som Vekselmønt, men jeg har maattet erkende, at mit Standpunkt ikke, saaledes som Tingene former sig i Øjeblikket, lader sig opretholde. Jeg tror imidlertid, at jeg kan trøste mig selv og ogsaa andre med, at det i Virkeligheden kun er et Følelsspørgsmaal, for nogen reel Værdi kan der ikke ligge for Befolkningen deri, at man kan gaa hen i Nationalbanken med sine Pengesedler og faa dem omvekslet med Guld. Det kan kun være i Undtagelsestilfælde, man ønsker en saadan Omveksling. I gamle Dage, da man opbevarede Pengene i Strømpeskafter og i Sengehalmen, var det maaske bedre at have Guld- og Sølvmonter end at have Sedler, men nu indbetaler man jo sine Penge i

Banken, man har dem ikke saadan at se paa hver Dag, de er borte. Man faar en Sparekassebog eller en Bankbog, hvori der staar, hvor mange Penge man har til gode hos det paagældende Pengeinstitut. Men det kan jo være os ganske ligegyldigt, om vi indbetaler Guld, Sølv eller Sedler til Sparekassen eller Banken. Det, der er det afgørende, er, at den danske Valutas internationale Værdi og dens Værdi i Handel og Vandel i det hele taget svarer til det angivne, og vi er saa lykkelige at kunne sige, at nu er vi kommet paa ret Køl igen, og jeg haaber ogsaa, vi kan vedblive at være det. I Forhold dertil spiller det ingen Rolle, om man har den ene eller den anden Paaskrift paa Nationalbankens Sedler, og om vi kan faa disse omvekslet med Guld. Det er en Følelæssag. Jeg maa erkende, at jeg selv har haft nogen Vanskelighed ved at komme over dette og har maattet sige til mig selv: Det kan ikke nytte noget, vi maa acceptere Guldbarrefoden i Stedet for Guldmøntfoden. Til syvende og sidst vil det blive Englands Stilling, der bliver afgørende for os i denne Forbindelse. Hvis England permanent indfører Barrefoden, er jeg overbevist om, at alle Europas Lande vil blive nødsaget til at følge Englands Eksempel, og jeg tror ikke, der kan indvendes noget virkeligt imod, at vi nu tøver med at tage endeligt Standpunkt og ser, hvorledes Forholdene vil udvikle sig. Mig bekendt er der i Europa kun de to skandinaviske Lande, Norge og Sverige, som til Dato har indført den egentlige Guldindløselighed, og da det er udenfor al Tvivl, at man i Sverige har Betæneligheder ved fortsat at opretholde Guldmøntfoden, Betæneligheder, som har sin særlige Aarsag, saa mener jeg, vi staar os ved at tøve et Aar endnu, muligvis ogsaa mere end et Aar.

Jeg synes ogsaa, de Konservative har tilkendegivet, at deres Standpunkt til syvende og sidst egentlig er det samme, for ellers vilde der jo ikke være noget Grundlag for netop nu at kræve en Forandring af Sedlernes Paaskrift. Thi denne Paaskrift kan først komme til at gælde, naar der er gaaet et halvt Aars Tid, maaske noget længere, og det vilde da være højst ejendommeligt, om man umiddelbart efter, at man har faaet en ny Paaskrift paa Nationalbankens Sedler, skulde til at kassere dem og trykke en helt ny Serie Pengesedler. Jeg tager i Virkeligheden de Konservatives Henstilling til mig som Bankkommissær om at foranledige en anden Paaskrift som et Udtryk for, at man har den samme Opfattelse af Tingene, nemlig